V jednom dialogu Jana Wericha a Miroslava Horníčka zní: "*H: Já byl vždycky chudej. W: Jo, to je báječný. H: Jo- teď* ". Mým školním vzděláváním, ale i mimo něj, se vždy neslo, že kdo v době před únorem 1948 u nás něco znamenal, hmotně strádal. Teprve nová doba dala svým umělcům podporu: spisovatelům a básníkům zámek Dobříš, režisérům znárodněný Zlatý kopec Barrandov a hercům pevná placená angažmá bez ohledu na jejich výskyt na jevišti.

Nic na tom, že proletář Jiří Wolker se narodil v bohaté patricijské prostějovské rodině, Karel Čapek si vydělal na polovinu vily a legendární V&W jezdili v osmiválcích značky Buick.

Je paradoxní, že filmy české Nové vlny vznikly, jak se tehdy říkalo, za dělnické peníze. Přes občasnou zuřivost Antonína Novotného uklidňovaného Janem Procházkou, jehož Lence šel "krásný Tony" za kmotra, se točily filmy, na které by dnes asi málokdo přispěl.

Přišel další nový čas a naši českou a moravskou zem navštívil strýček kapitalismus, který podle továrníka Engelse a švagra pruského ministra vnitra Marxe měl již dávno někde hnít.

Dnes řešíme otázku, s níž se bez přerušení potýkají dlouhá léta země socialismem neoblažené: Kde vzít peníze na kulturu?

Mladému nadějnému pražskému radnímu s vizáží "jupíka" je spíláno, že jeho grantová kapsa sype jinam, než má. Vůbec se nechci pouštět do hany ani chvály člověka, kterého jsem v životě neviděl. Radní byli, jsou a budou, stejně jako ministři a starostové. Jde o něco jiného. Je povinností státu, obce, popřípadě těch "ve vatě" či " za vodou" platit těm, kteří drží pochodeň té pravé a jediné kultury? Mezi ni bychom zcela jistě zařadili i "slávu folkových muzikantů, umazanou od bláta". Divadelní kritička v jednom deníku vyčetla onomu "jupíkovi", že jeho obzor končí operetou Čardášová princezna, jak se přiznal. Vzápětí se omluvila všem poctivým opereťákům, ale dodala, že ona kultura, na kterou se málo platí, je přece jen "jiný "level".

Tak trochu vím, co je to shánět peníze proto, aby pár lidí strávilo hezký den s několika kapelami. Na rozdíl od té dámy, kterou jsem nejmenoval, si nemyslím, že můj "level" je ten, na něhož je svatá, byť nepsaná povinnost platit, na rozdíl od Čardášových princezen spojených s

onou plytkostí postrádající umění s velkým U. Trošku mi to zavání snobismem a trošku mi z toho čouhá doba, kdy ti hodnější a občas rebelující čerpali ze státního. Nějak jsem si za těch téměř dvacet let kapitalismu zvykl postarat se sám o sebe. Má to výhodu, že člověk nemusí prokazovat vděk.